

52. Sahabenin Efendimize (sav) olan Sevgisi

Sahabenin Efendimize (sav) Sevgisi Nasıldı?

Medine'ye hicret başlamış, Efendimiz (sav) ve Hz. Ebu Bekir buluşmuş yola çıkmışlar. Ancak müşriklere izlerini kaybettirmek için önce saklanmayı düşünmüşlerdir. Hz. Ebu Bekir (ra) Efendimizin kah önünde, kah arkasında yürüyordu. Allah Resulü onun bu hareketini fark edince: „Ey Ebu Bekir! Niçin böyle yapıyorsun?“ diye sordu. Hz. Ebu Bekir: „Ya Resulallah! Sizin hakkınızda endişe ettiğim için böyle yürüyorum.“ dedi.

Nihayet Sevr mağarasına ulaştılar. Hz. Ebu Bekir: „Ya Resulallah! Ben mağarayı temizleyinceye kadar, siz burada bekleyin.“ dedi ve mağaraya girdi. Mağaranın içini temizleyip haşerat ve yılan deliklerini gömleğini üstünden çıkartıp parçalayarak bu delikleri tıkamaya başladı. Az sonra bütün delikleri tıkamış fakat yere yakın nokta da ki birine gömlek parçası yetmemişti. Bu son deliği de ayak tabanı ile kapattıktan sonra Resulullahı içeriye davet etti. Çok yorgun düşmüş olan sevgili peygamberimiz, arkadaşının dizine başını koyarak uyumaya başladı.

Efendimiz uyurken bir yılan, dışarıya çıkacak başka hiçbir delik bulamayınca içeriden Hz. Ebu Bekir'in ayağını soktu. Ebu Bekir'in canı öylesine yandı ki kendini ne kadar sıktıysa da zehrin etkisinden göz yaşlarını tutamadı. İstemeden akan damlalardan bir ikisi de Efendimizin de mübarek yüzünü ıslattı. O, hemen uyandı ve mağara arkadaşına niçin ağladığını sordular. „Yılan“ dedi Hz. Ebu Bekir. „Ayağımı yılan soktu, ya Resulallah“. Sevgili Peygamberimiz, yaraya tükürüklerinden birazcık sürdüler; acı derhal dindi.

Evet, Sahabenin Efendimize karşı sevgisi o kadar büyüktü ki acılar içinde kıvransalar bile Efendimizi rahatsız edecek en küçük hadiseleri dahi belli etmemeye çalışırlardı.

Efendimizi Taif'de taş yağmuruna tutan çocuklara yanındaki Sahabe Efendimiz Hz. Zeyd (ra)

“Ne olursunuz atmayın!” diye yalvarırken, diğer yandan da iki kolunu açıp siper olarak O'nu olabildiğince yağın taş ve tükürük yağmurundan korumaya çalışır. Ve Hz. Zeyd'in asıl canını yakan taşlar vücuduna isabet edenler değil, etmeyenlerdir. Çünkü onlar Hz. Muhammed'e (sav) isabet etmektedir.

Haydarı Kerrar Hz. Ali, Efendimiz (sav) hicret ederken onu öldürmek isteyenlerin geleceğini bile bile Efendimizin yatağına onun yerine yatar her kabileden usta savaşçıların ellerinde mızrak ve kılıçlarla gelmesine karşı o Efendimize bir şey olmasın diye kendini feda eder ve böylelikle Efendimizin kurtulmasını sağlar.

Abdullah b. Hişâm, Hz.Ömer (ra)'ın bir gün Peygamber (sav)'e şöyle dediğini rivayet etmiştir: “Ey Allah'ın Rasülü sen bana, nefsim hâric her şeyden daha fazla sevimlisin”.

Hz. Peygamber (sav) ise O'na “Hayır ey Ömer, nefsim elinde olan Allah'a yemin olsun ki; sen beni nefsinden de daha fazla sevmedikçe gerçek iman etmiş olamazsın” demiştir.

Hz. Ömer (ra)'da O'na; “vallâhi şimdi sen bana nefsimden de daha fazla sevimlisin” dediğinde, Hz. Peygamber (sav), “şimdi imanının kemâle ermiştir ey Ömer” demiştir.

Uhud'dan sonra Peygamberimiz, ashabını, düşmanı takibe çağırıyordu.

Birisi ağır, iki yaralı sahabe, Efendimiz'in davetine mukabil, geride kalmamak için; Hamrâu'l Esed'e kadar birbirlerine tutuna tutuna gittiler, O'nun davetine icabet ettiler.

Onlar Peygamberimizi öyle seviyorlardı ki; O'nun vefatı üzerine, hayatta hiçbir şey onlar için değer ifade etmez oldu.

Abdullah bin Zeyd (ra), Allah Resul'ünün vefat haberini alınca şöyle dedi:

“Yâ Rabbî! Artık benim gözlerimi âmâ (kör) kıl!

Ben, her şeyden çok sevdiğim Peygamberim'den (sav) sonra artık dünyada bir şey görmeyeyim!”

Duası kabul olmuş, gözleri âmâ olmuştu. Kendisini teselli etmek için gelenlere de şöyle dedi:

“Ben o gözleri Resulullah’a bakmak için istiyordum. O’nun vefatından sonra dünyanın en güzel ceylânlarının gözüne sahip olsam ne çıkar!”

Sevbân’ın (ra) hâli buna en güzel misaldir. Onun dünyalık hiçbir şeyi yoktu. Onu en çok teessüre gark eden; “Acaba ben ahirette Allah Rasûlü ile beraber olabilecek miyim?” endişesi idi.

Efendimiz (şallâllâhu aleyhi ve sellem), bir gün Sevbân (ra)’ı çok mahzun ve solgun gördü. Hüzününün sebebini sordu. Hazreti Sevbân dedi ki:

“Yâ Resulallah! Öyle bir lezzet içindeyim ki, eve gidiyorum, hasret içinde kalıyorum. Bu lezzeti kaybedeceğim diye korkuyorum. Siz ahirette peygamberlerle beraber olacaksınız. Ben ise kim bilir nereye savrulup kalacağım!” Peygamberimiz, Sevbân gibi âşık sahabelerine şöyle dedi:

“Kişi sevdiğiyse beraberdir.”

Hz. Ebubekir’in Efendimiz Sevgisi

Resulullah ve arkadaşları oturmuşlardı. O zaman 38 kişiydiler. Hazreti Ebu Bekir ayağa kalkarak insanları Allah’a ve Resulüne çağıran bir konuşma yaptı. Bu konuşma üzerine müşrikler Hazreti Ebu Bekir’e ve diğer Müslümanlara saldırmaya başladılar, mescidin çevresinde bulunanları ve Hazreti Ebu Bekir’i de çok şiddetli bir şekilde dövdüler. Ukbe bin Rabia, Hazreti Ebu Bekir’e yaklaşıp ayağındaki altı çivili ayakkabılarıyla yüzüne vurmaya ve parçalamaya başladı. Yüzü gözü tanınmayacak hale gelinceye kadar karnı üzerinde tepindi. Teym oğulları gelerek müşrikleri Hazreti Ebu Bekir’den uzaklaştırdılar ve onu öldü zannederek, bir çuvala koyarak evine götürdüler.

Hazreti Ebu Bekir, bundan sonra, uzun bir süre kendine gelemedi. Babası ve Teym oğulları, Onu ayıltmak için çok uğraştılar. Ancak akşama doğru kendine gelebildi, gözlerini açar açmaz, ezik bir sesle; „Resulullah ne yapıyor? O, ne haldedir? Ona da dil uzatmışlar, hakaret etmişlerdi“, diyebildi. „Hayattadır, hali iyidir“, dendi. Hazreti Ebu Bekir „Vallahi, Resulullahı göüp görmedikçe ne yemek yerim ne de bir şey

içerim!“ dedi. Annesi „Sen, şimdi biraz bekle, herkes uykuya dalsın“, dedi.

Herkes uyuyup, ortalık tenhalaşınca, Hazreti Ebu Bekir, annesine dayanarak, yavaş yavaş Resulullah’ın yanına vardı. Sarılıp öptü. Müslüman kardeşleriyle kucaklaştı. Hazreti Ebu Bekir’in bu hali, Peygamber Efendimizi çok üzdü. Hazreti Ebu Bekir „Yâ Resulallah! Babam, anam sana feda olsun! Bu yanımdaki de, beni dünyaya getiren annem Selma’dır. Onun hakkında dua buyurmanızı istirham ediyorum. Umulur ki, Allahü teâlâ, Onu Senin hürmetine Cehen-nem ateşinden kurtarır“, dedi. Bunun üzerine Peygamberimiz, Selma’nın Müslüman olması için Allahü teâlâyâ yalvardı. Resulullah’ın duası kabul olunmuştu. Annesi de hidayete kavuşup Müslümanlığı kabul etti. Böylece ilk Müslümanlardan biri olmakla şereflendi.

Hz. Talha bin Ubeydullah’ın Kahramanlığı

Harbin en nazik ve dehşetli anı idi. Müslümanlar önden ve arkadan hücumla geçen müşrik kuvvetlerinden kendilerini kurtarmak için tepelere doğru çıkıyorlardı. Hz. Resulullah’ın etrafında kala kala on beş kadar mücahit kalmıştı. Bunlar Peygamber Efendimizle (asm) birlikte sabır ve sebat göstererek müşriklere karşı kahramanca savaşıyorlardı. Bunlardan biri de Hz. Talha bin Ubeydullah idi. Müşriklerin Resulullah’ın dört tarafını sardıkları sırada, Hz. Talha sağa sola dönerek kılıcıyla onları uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Bir ara, müşriklerin keskin nişancı okçularından Malik bin Zübeyr Efendimize nişan alıp bir ok attı. Hz. Talha, bu okun Kâinatın Efendisine isabet edeceğini anlayınca, buna mâni olmak için, elini oka hedef tuttu. Son süratle gelen ok, parmağını delip, elini çolak yaptı. Peygamber Efendimiz, “Yeryüzünde gezen Cennetlik bir kimseye bakmak isteyen, Talha bin Ubeydullah’a baksın.” buyurdu.

Hz. Resulullah’ı korumak uğrunda müşriklerden gelen kılıç darbelerine ve oklara vücudunu siper eden Hz. Talha’nın baş ve gövde damarlarından biri kesildi. Gövdesi yaralar içinde kaldı. Fazla kan kaybından bayılıp yere düştü. O sırada

Hız. Ebû Bekir Peygamberimiz'in (sav) yanına geldi. Resûli Ekrem ona, "Amcanın oğlu ile ilgilen." dedi.

Hız. Ebû Bekir yüzüne su serpince Hız. Talha kendine geldi. Yaralarının acısı, sızısı umurunda değildi. Şahsını düşünmüyordu. Uğrunda bunca fedakârlığa katlandığı zatın durumunu merak ediyordu. Başucunda duran Hız. Ebû Bekir'e «Resulullah ne yapıyor?» diye sordu.

Hız. Ebû Bekir, "İyidir. Beni sana o gönderdi." diye cevap verince bu kahraman ve fedakâr Sahabe şöyle dedi: "Allah'a şükürler olsun! Resulullah sağ olduktan sonra her musibet bizim için bir hiştir!"

İlâı Kelimetullah uğrunda gösterdiği bunca kahramanlık ve fedakârlıktan dolayı Hız. Resulullah tarafından bu harpte «Talhatü'l Hayr (Hayırlı Talha)" olarak adlandırılan Hız. Talha, Uhud'dan döndüğü zaman vücudunda tam yetmiş beş yarası vardı. Başı dört köşeli yarılmış, uyluk damarı baştan aşağı kesilmişti. Eli ise çolak olmuştu.

Hız. Sümeıra'nın Akıllara Durgunluk Veren Resulallah Sevgisi

Hız. Sümeıra'nın kocası, iki oğlu, kardeşı ve babası Uhud'da şehit olmuştu. Bunların şehit oldukları kendisine haber verildiğinde, Hız. Sümeıra: "Resulullah ne yapıyor, nasıldır?" diye sordu. Ona: "Allah'a hamd olsun, Allah Resûli iyidir." dediler. Hız. Sümeıra: "O'nu bana gösteriniz de, bir göreyim." dedi. Hız. Sümeıra, Peygamberimiz (as)'i görünce: "Sen sağ olduktan sonra, hiçbir musibet bize zarar vermez!" dedi.

Yitirilenleri bir daha düşünün. Oğul, eş, kardeş ve baba... Bir insan için dünyada bunlardan daha değerli ne olabilir ki? Sümeıra anamız için cevap belliydi: Resulullah (sav).